

429

Besluit van 7 juli 1978, houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur, als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers

Wij Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 16 mei 1978, Hoofdafdeling Verzetsdeelnemers en Vervolgden, nr. 59556;

Gelet op artikel 4, eerste lid, van de Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers 1940-1945 (Stb. 1977, 494);

Gezien de adviezen van de Uitkeringsraad, alsmede van de Stichting Joods Maatschappelijk Werk, de Stichting Pelita en de Stichting 1940-1945; De Raad van State gehoord (advies van 14 juni 1978, nr. 16);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 5 juli 1978, Hoofdafdeling Verzetsdeelnemers en Vervolgden, nr. 63705;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het bepaalde in artikel 4, eerste lid, onder b, van de Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers 1940-1945 (Stb. 1977, 494) is niet van toepassing op:

a. de vervolgde, die recht heeft op een buitengewoon pensioen krachtens artikel 4 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Stb. 1977, 493) dan wel krachtens artikel 3 van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Stb. 1977, 495), dat is berekend naar een invaliditeitspercentage van minder dan 80;

b. de vervolgde, die recht heeft op een buitengewoon pensioen krachtens artikel 14 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 dan wel van artikel 14 van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers;

c. de nabestaande van een vervolgde, genoemd in artikel 7, eerste lid, van de Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers 1940-1945, die recht heeft op een buitengewoon pensioen krachtens artikel 14 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 dan wel van artikel 14 van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers, welk pensioen niet is berekend, uitgaande van het bepaalde in artikel 17, onder a, van beide laatstgenoemde wetten;

d. de nabestaande van een vervolgte, genoemd in artikel 7, eerste lid, van de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945, die recht heeft op een buitengewoon pensioen krachtens artikel 4 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 dan wel krachtens artikel 3 van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers.

ARTIKEL II

Het bepaalde in artikel 4, eerste lid, onder b, van de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945 (Stb. 1977, 494) is mede niet van toepassing op degene, die niet behoort tot de in artikel I genoemde groepen van personen, doch aan wie vóór 1 januari 1978 rechten waren toegekend ingevolge de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945 en die tevens aanspraken ontleende aan de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 dan wel aan de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers.

ARTIKEL III

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot 1 januari 1978.

Lasten en bevelen, dat dit besluit en de bijbehorende Nota van toelichting in het Staatsblad zullen worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en de Algemene Rekenkamer.

Soestdijk, 7 juli 1978

Juliana

De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk,
J. G. Kraaijeveld-Wouters

Uitgegeven de zeventiende augustus 1978

De Minister van Justitie,
J. de Ruiter

NOTA VAN TOELICHTING

In de per 1 januari 1973 in werking getreden Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers (Stb. 1977, 494), hierna te noemen W.u.v., werden ingevolge het bepaalde in artikel 4, eerste lid, onder b, onder meer van de toepassing van deze wet uitgesloten degenen die aanspraak ontlenen aan de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Stb. 1977, 493).

De achtergrond hiervan was dat inmiddels bij Wet van 9 juli 1971, Stb. 497, tot wijziging van de Wet buitengewoon pensioen de gestelde eisen met betrekking tot het vaststellen van het oorzakelijk verband tussen invaliditeit of overlijden en het verzet, in grote lijnen in overeenstemming werden gebracht met het ter zake bepaalde in de toenmalige Rijksgroepsregeling vervolgings-slachtoffers 1940-1945 (Stb. 1971, 111), die per 1 januari 1973 werd vervangen door de W.u.v.

Bij de parlementaire behandeling van het wetsontwerp tot wijziging van de W.u.v. per 1 januari 1978 werd in het Voorlopig verslag gepleit voor een versoepeling van de uitsluitingsbepaling neergelegd in artikel 4, eerste lid, sub b, van de W.u.v.

Gebleken was namelijk dat deze volledige uitsluitingsbepaling in bepaalde gevallen aanleiding gaf tot zekere onbillijkheden.

Zo zijn onder meer van de werkingssfeer van de W.u.v. uitgesloten de verzetsdeelnemers, die tevens als vervolgd zijn aan te merken, wier invaliditeit als gevolg van de deelneming aan het verzet op een laag percentage is vastgesteld, waardoor aan hen slechts een gering buitengewoon pensioen kon worden toegekend, doch wier totale invaliditeit – in dergelijke gevallen veelal veroorzaakt door de ondergane vervolging – zodanig is, dat volledig het vermogen ontbreekt om op enigerlei wijze door het verrichten van arbeid inkomsten te verwerven. Ook voor de weduwe van een verzetsdeelnemer die een buitengewoon pensioen geniet en die zelf tijdens de oorlogsjaren vervolging heeft ondergaan en daardoor thans invalide is, ontbreekt de mogelijkheid om op de W.u.v. een beroep te doen voor het verkrijgen van vergoedingen of tegemoetkomingen ingevolge de artikelen 20 en 21 van de W.u.v.

In verband met het vorenstaande is met ingang van 1 januari 1978 in de W.u.v. de mogelijkheid geopend om bij algemene maatregel van bestuur gevallen aan te wijzen waarop de uitsluitingsbepaling, neergelegd in artikel 4, welke overigens met ingang van dezelfde datum is uitgebreid met de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Stb. 1977, 495), niet van toepassing is.

Naar de mening van de ondergetekende dienen de in deze algemene maatregel van bestuur op te nemen uitzonderingsgevallen echter beperkt te blijven tot die waarin handhaving van de bestaande uitsluitingsbepaling kan leiden tot niet aanvaardbare nadelige financiële consequenties voor de betrokkenen.

Het is daartoe noodzakelijk in dit besluit duidelijk aan te geven in welke gevallen, waarin aanspraken worden ontleend aan de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 of de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers, uitzondering op de algemene regel gerechtvaardigd is.

In verband hiermede zijn in de onderhavige algemene maatregel van bestuur deze aanspraken zodanig nader gepreciseerd dat de mogelijkheid van samenloop slechts wordt geaccepteerd, indien de betrokkene een effectief *recht* heeft op een buitengewoon pensioen dat aan bepaalde voorwaarden voldoet.

Gelet op het voorgaande wordt het billijk geacht om met ingang van 1 januari 1978 samenloop toe te staan voor de vervolgte, die een buitengewoon pensioen geniet dat is berekend naar een invaliditeitspercentage van minder dan 80, en voor de nabestaande van een vervolgte, die een zogenaamd klein-weduwe-pensioen geniet ingevolge de Wetten buitengewoon

pensioen, dat is vastgesteld op 65 % van het buitengewoon pensioen van de echtgenoot.

Voorts wordt de mogelijkheid van samenloop geaccepteerd ten aanzien van de vervolgde die als nagelaten betrekking van een verzetsdeelnemer of een zeeman-oorlogsslachtoffer een buitengewoon pensioen geniet, alsmede ten aanzien van de nabestaande van een vervolgde die tevens zelf aan het verzet heeft deelgenomen of vaarplichtig is geweest en op grond daarvan een buitengewoon pensioen geniet.

Voor laatstgenoemde categorieën is het niet uitsluiten van de W.u.v. wenselijk in verband met de toekenning van bijzondere voorzieningen ingevolge de W.u.v. of van een periodieke uitkering ingevolge deze wet, indien deze meer bedraagt dan het buitengewoon pensioen dat betrokkene als zelf-verzetsdeelnemer of vaarplichtige geniet.

Ten slotte wordt opgemerkt dat het bepaalde in artikel II ertoe strekt om de vóór 1 januari 1978 krachtens de W.u.v. verkregen rechten te garanderen in die gevallen waarin samenloop op grond van het bepaalde in artikel I van de voorliggende algemene maatregel van bestuur in feite niet mogelijk is.

Gedacht is hierbij onder meer aan bepaalde groepen van zeelieden-oorlogsslachtoffers, aangezien de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers eerst per 1 januari 1978 in artikel 4 van de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers is opgenomen.

De meerkosten, welke met de uitvoering van het onderhavige besluit zijn gemoeid, zullen niet een zware last op de Rijksbegroting leggen. Enerzijds namelijk bedraagt het gemiddelde invaliditeitspercentage ingevolge de Wetten buitengewoon pensioen meer dan 80, zodat het aantal gevallen van samenloop gering moet worden geacht, anderzijds dient het buitengewoon pensioen op de W.u.v.-uitkering in mindering te worden gebracht, zodat, indien het W.u.v.-uitkeringsbedrag meer bedraagt dan het buitengewoon pensioen, slechts de suppletie als kostenverhogend kan worden aangemerkt.

De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk,
J. G. Kraaijeveld-Wouters